

Nieuwsbrief

Marjanne
in Zambia

maart 2017

Lieve familie, vrienden en nieuwsbrieflezers,

Zaterdagmorgen, bijna half 10. De eerste was hangt buiten in het zonnetje, de tweede staat te weken in een emmer zeepwater en mag ik zo nog onder handen nemen. Ik heb mijn huisje en veranda al met de bezem gekeerd, hevig zwetend, om alles Zambiaans proper te maken. Hopelijk heb ik de meeste medebewonertjes van mijn onderkomen ondertussen wel weer verjaagd! Sinds een paar dagen is het vast tot de vleermuizen boven mijn plafond doorgedrongen dat ik weer thuis ben. Ik hoor hun akelig doordringend gepiep niet meer. Misschien hielden zij niet van mijn gezang en hebben ze daarom een nieuw stekje gezocht. Het aantal muizenkeuteltjes op de buitendeurmat neemt met de dag af. Mooi! En mevrouw vogelspin heb ik afgelopen week ook de deur gewezen. Haar plekje

achter het kamergordijntje mag wat mij betreft leeg blijven! Meneer hagedis die pas pardoes op mijn blote voet sprong is vast zo geschrokken van mijn heftige reactie dat die het hier voorlopig ook wel voor gezien houdt ... De enige zorg is nog het onzichtbare gevaar dat gaten heeft gebeten in een aantal kledingstukken, die schoongewassen in een plastic box waren opgeborgen. Waar huist dit ongrijpbare nog??

Kunt u het allemaal nog volgen? Weer een nieuwsbrief vanuit Zambia? De vorige brief van december 2016 gaf aan dat ik hier aan het afronden was. Het scholenproject was klaar voor de overdracht. Wat een genade en zegen om zover te mogen komen! Ik schreef ook dat er onverwachts een sprankje hoop was gekomen op een eventueel vervolg. Gaandeweg mijn verlof doofde dat sprankje echter. Hoe langer het stil bleef vanuit Zambia, hoe meer ik ervan uit ging dat de deur naar Zambia dichtging. Deuren in Nederland leken open te gaan; een eventuele nieuwe taak, woonruimte, inboedel... Ik ging me meer en meer inlezen in wat het inhoudt om terug te keren van het zendingsveld. Best spannend allemaal, maar als tegenhanger ging ik allerlei leuke dingen bedenken waar ik nu weer van zou kunnen gaan genieten: alle dagen bruin brood met kaas! Fietsen in de lente, genietend van alle bloesem! Lange, zwoele zomeravonden met een schaalje aalbessen of aardbeien! Zondags in de kerk preken met diepgang en zingen bij het orgel! En vooral mijn familie en vrienden om me heen! Zeker toen onze familie

in mijn verlof mocht uitbreiden met de geboorte van Maartje Marjanne, verlangde ik er zo naar dit meisje van dichtbij te mogen zien opgroeien. Als u bedenkt dat dit kleine nichtje naar mij genoemd is, dan kan u zich misschien wel indenken met wat voor gevoelens ik op een zonnige dag achter de wagen liep, die mijn ouders ooit kochten toen ik geboren was ...

Marjanne in Zambia

Maar alles werd anders nadat vlak voor het einde van mijn verlof er twee brieven uit Zambia kwamen. Een van de nieuwe directeur van de zendingspost en een van een bestuurslid, beiden met dezelfde strekking: of ik alsjeblieft wilde terugkeren naar Zambia, nu als ambassadeur voor het scholenproject, met als taak christelijk onderwijs in andere regio's te gaan promoten. Vanuit een Bijbelschool in de Copperbelt was al belangstelling getoond. De maandenlange geestelijke strijd van het zoeken naar Gods wil bereikte zijn dieptepunt. Ik zag het allemaal niet meer, al had ik met presentaties nog zo getuigd van het leerproces van durven wachten op God, van vertrouwen op al Zijn beloften... wat was de weg? Ik voelde me leeg, uitgeput van alles waar ik het achterliggende jaar doorheen was gegaan. Diep van binnen wilde ik alles achter me laten en nú zeker niet meer terug!

God kent mij door en door. In Zijn Vaderlijke goedheid weet Hij wat het beste voor mij is. Hij weet ook heel goed hoe Hij mij Zijn liefde kan laten ervaren, hoe Hij tot mijn hart moet spreken om mij op Zijn weg te laten gaan. En dat heeft Hij gedaan! Zo kon ik toch weer gaan... achter Jezus aan. Door de door Hem geopende deur opnieuw naar Zambia. Ik besef hoe in een paar woorden dit proces nauwelijks te vatten is. Voor mijn thuisgemeente heb ik er in de kerkbladverhaaltjes die ik om de week mag schrijven meer aandacht aan kunnen besteden. Wie graag meer wil weten over hoe God zo vol genade heel concreet richting wijst: schrijf me gerust. Dan stuur ik u die verhaaltjes toe en hoop ik dat ook u God zal verheerlijken om Wie Hij is en om wat Hij doet in onze kleine mensenlevens!

Als u deze brief leest, ben ik misschien wel weer mijn koffer aan het pakken. DV de eerste week van april hoop ik naar de Copperbelt af te reizen voor een oriëntatiebezoek. De Bijbelschool daar ligt nu niet direct om de hoek. Het is zo'n 900 km bij de zendingspost vandaan van waaruit ik de achterliggende 10 jaar mocht werken. Hoe alles zal gaan is nog helemaal niet duidelijk; weer een les in vertrouwen...

Het eerste waar we op het moment aan werken is om

een permanente verblijfsvergunning voor mij te krijgen. Als je 10 jaar in Zambia gewoond hebt met een werkvergunning (die je om de 2 jaar moet vernieuwen) mag je een permanente vergunning aanvragen. De aanvraag moet voor eind maart de deur uit en daar komt weer heel wat papieren rompslomp bij kijken. Alles moet ingeleverd worden bij het Ministerie van Immigratie in de hoofdstad Lusaka. Dat ligt mooi halverwege op de route naar de Copperbelt, dus willen we maar zo veel mogelijk de zaken combineren.

Ik ben heel blij dat de nieuwe directeur en zijn vrouw met mij mee zullen reizen. Zij komen uit de Copperbelt en zullen mij daar op de Bijbelschool introduceren, dan zelf verder gaan naar een nog noordelijker gebied en op hun terugreis mij na een week of zo weer ophalen. Dan kan ik daarna precies als gastdocent aanschuiven op de onderwijsconferentie van onze zendingspost en daar 'afscheid nemen' van alle jufs en meesters waar ik mee heb mogen werken in de achterliggende jaren. Onze zendingspost zal voorlopig wel mijn uitvalsbasis blijven in het proces van netwerken en wachten op deuren die elders opengaan.

Wanneer ik op de zendingspost zal zijn, hoef ik me ook niet te vervelen. Ik heb al twee mooie klussen op mijn bordje gekregen. De nieuwe directeur wil heel graag dat het onder de vorige directeur ter ziele gegane vrouwenwerk van de Bijbelschool weer nieuw leven wordt ingeblazen. Verder wil hij dat de Bijbelschoolstudenten voortaan ook een module kinderwerk krijgen. Ik mag daar een curriculum voor schrijven en

deze lessen gaan geven. Dit curriculum kan ik dan ook op eventuele ander Bijbelscholen, zoals die in de Cop-perbelt, gaan gebruiken. Alles met de hoop dat door de Bijbelschoolstudenten het concept van Evangelieverkondiging aan kinderen o.a. via (zondags)scholen voet aan de grond mag krijgen. De directeur ziet het uitreiken naar kinderen als een fundament voor het planten van kerken en voor kerkgroei. Voor mij zo'n bemoediging dat er nu aandacht is voor de kleinste Zambiaantjes, die net als volwassenen zo nodig hebben dat ze Jezus als hun Verlosser leren kennen en zo jong mogelijk in Zijn wegen leren gaan! En als ik daar een steentje aan mag bijdragen, zie ik dat als een groot voorrecht!

Officieel moeten deze plannen nog wel goedgekeurd worden door het bestuur van de zendingspost. Dit had moeten gebeuren tijdens de driedaagse bestuursvergadering die van 9 – 11 maart op de planning stond. Maar wat werd nu het geval? Onverwachts kwamen er 5 van de 11 bestuursleden niet opdagen! Daarmee werd het wettelijk percentage van aanwezigen niet gehaald om een vergadering te mogen houden. Moet u zich voorstellen wat dit betekende voor de 4 mannen die vanuit Engeland en Zuid-Afrika waren ingevlogen... Alles voor niks? Nou, dat geloven we ook weer niet. Niets loopt God uit de hand. We hebben de dagen gebruikt om veel visie te delen en plannen voor te stellen. Juist nu konden bestuursleden door de vrijgekomen tijd ook met mij op stap om in de praktijk te zien wat het onderwijsproject inhoudt. Hoe meer ze weten, hoe beter!

Omdat de overdracht van het project aan Musonda (en het team) gewoon de volgende stap was in het al goedgekeurde overdrachtsproces en ik per 9 maart 2017 mijn ontslag als projectleider had ingediend, is de overdracht nu wel een feit. Daar ben ik dankbaar voor!!

De volgende bestuursvergadering zal via skype moeten plaatsvinden en staat gepland voor DV 21 april. Omdat de internetverbinding op de post veel te wensen overlaat, moeten de Zambiaanse bestuursleden allemaal afreizen naar Lusaka. Ja, we zitten duidelijk niet in Nederland... Gelukkig was het voorstel om mij opnieuw in te schakelen als ambassadeur voor het schoolproject al op tafel geweest in een vergadering met de lokale bestuursleden en per email gecommuniceerd met de internationale bestuursleden. Daardoor kwam er geen kink in de kabel in het proces van het aanvragen van een verblijfsvergunning voor mij. Nu nog bidden en hopen dat deze vergunning wordt verleend...

Ondertussen ben ik weer aardig geacclimatiseerd. De temperatuur schommelt erg. Het zijn van die dagen van per uur een kledinglaagje erbij of eraf. We hebben nog veel regen gehad en tijdens die tropische hoosbuien koelt het enorm af. Daarna dampst de aarde letterlijk! Het is het natste regenseizoen van de laatste 10 jaar. Overal kriebel- en bijtbeestjes om ons heen. (Lekker als er alleen buiten mijn huisje een internetsignaal is, 50m verderop in de bush...) Veel muggen ook! Dus smeer ik me dagelijks in met een stinkgoodje en drink ik maar

braaf twee keer per week de bittere anti-malaria-thee. Veel lekkerder zijn de maaltijden waar ik al van genoten heb in huize Sakala, bij het nieuwe directeurs-echtpaar!

Deze mensen hebben me allerhartelijkst ontvangen bij mijn terugkeer. Ik geniet elke dag van de dagopeningen die ds. Emmanuel verzorgt. Van half 7 tot half 8 spit hij met alle studenten en staf Ps. 119 vers voor vers door. Ongelooflijk, zoals deze man zijn Bijbel kent, verbanden legt en ons uitdaagt om per dag een Bijbelvers uit ons hoofd te leren! Ik leer veel en het kleurt de dag! Aan het eind van elke werkdag gaan Maggie en ik aan de wandel voor wat we noemen ons uurtje "walk and talk". Een mooie manier om elkaar te leren kennen, gelijk wat beweging te krijgen en te genieten van de prachtige groene bush en de bloemetjes langs de zandpaden.

Dat doet me afsluiten met een spreuk die ik ooit eens onder ogen kreeg: "Bloeï daar waar je geplant bent!" Mooi hè? Bloeien, met uitzien naar vrucht voor Gods Koninkrijk...

Vanuit de Zambiaanse bush een warme tropengroet!

Marjanne

Colofon

Vragen

Wanneer u/jij vragen hebt of meer wilt weten kunt u/jij altijd terecht bij één van de commissieleden. Ons contactadres is:

TFC Marjanne in Zambia
p/a Kuntzestraat 94
8071 KV Nunspeet
Tel. (0341) 26 08 93

U kunt ook mailen naar marjanneinzambia@gmail.com

Adres Marjanne

Marjanne Hendriksen
c/o Covenant College
P.O. Box 560229
Petauke
Eastern Province
ZAMBIA

Tel. 0026 09 78 157 357 (afsluiten met #)
(wanneer u eerst het voordeelnummer 0900-1487 voor het telefoonnummer intoets, betaalt u € 0,40 per minuut plus de kosten van uw provider)

Wilt u rechtstreeks met Marjanne mailen? Dat kan. Haar mailadres is: marjannehendriksen@hotmail.com